

Вікно в сад

Ірина Жиленко

Осінній вітер... Птиця прокричить
і змовкне. І туман обляже птицю.
А я стою у білому плащі
під чорним деревом,
на котрім птиці сниться
весна. І в листя грузнуть каблуки.
І листя мчить із шерехом трагічним.
"Чому з такою спрагою, з таким
дитинством я дивлюсь тобі в обличчя?" —
пита мене коханий. Крізь дощі
пройшов трамвай, од холоду горбатий.
І я собі наказую: "Мовчи!
Ніхто на світі не повинен знати,
що в цьому домі, повному досад,
я не людина — я вікно у сад!"
По світлій шибі котиться сльоза.
І я страхаюсь радісно і грішно
розкрити тобі зелені вікна в сад
і потопити в білосніжних вишнях.
Нема шляху з дерев моїх назад!
Крізь цю бузкову, захмілілу павіть
щодня благословлять тобі і славить
мене —
ВІКНО, РОЗЧИНЕНЕ У САД.